

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.70/2011/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2011. év szeptember hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. december 20. napján kelt, 27.B.623/2010/9. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlott szabadságvesztése végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését és lefokozását mellőzi, egyben őt 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A másodfokú bíróság megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban helyesen 136.484,- (egyszázharminchatezer-négyszáznolcvannégy) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott köteles megfizetni a Magyar Allamnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a hivatali bűncselekmény helyes megnevezése: bántalmazás hivatalos eljárásban vétsége.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2010. év április hónap 23. napján kelt, és a bírósághoz 2010. év április hónap 28. napján benyújtott Nyom.1786/2008/2. számú vádirata alapján eljárva - a 2010. év december hónap 20. napján kihirdetett 27.B.623/2010/9. számú ítéletével a vádlottat hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §] és testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (3) bekezdés 2. tétel] miatt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte, kötelezve őt 61.918.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása és közügyektől eltiltás alkalmazása végett jelentett be

fellebbezést. Hivatkozott az ilyen jellegű cselekmények rendkívüli elszaporodottságára; brutális, érthetetlen jellegére; arra, hogy az súlyos erkölcsi károkat okozott a rendőrségnek mind a mai napig rombolva annak tekintélyét, egyben a közbizalom megingásához vezetve. Utalt arra, hogy a sértett a rendőri intézkedésre okot nem adott, a rend őrének pedig éppen a testi épség védelme lett volna a feladata.

Fellebbezéssel élt a vádlott és védője is felmentés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év március hónap 7. napján kelt BF.154/2011/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése törvényes.

A kiszabott szabadságvesztés súlytalan a végrehajtásának felfüggesztése miatt, ezért annak mellőzését, és a vádlottnak a közügyek gyakorlásától történő eltiltását indítványozta.

A másodfokú eljárásban a védelem írásban indokolta a fellebbezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan: részben iratellenes, részben tényből tényre helytelen következtetést vont le.

Utalt arra, hogy a főügyészség kizárólag azért emelt vádat védencc ellen, mert a megbilincselte sértett bal keze középső ujjának eltörésével neki 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott. Nem képezte így az eljárás tárgyát, hogy a vádlott parancsa alapján indokolatlanul került sor rendőri intézkedésre a sértettel szemben, az elsőfokú bíróság ezt - részletes bizonyítás eredményeként - mégis megállapította.

Az I. számú tanú a Fővárosi Bíróság megállapítása szerint is szavahihetetlennek bizonyult a bilincselést megelőző történések tekintetében, s figyelemmel arra, hogy felmentése korábban bizonyítottság hiányában történt, élettársa sem tekinthető elfogulatlanak.

Utalt a korábbi - az I. számú tanú ellen folyt - ügyben és a jelen eljárásban tett egyes megnyilatkozások fel nem oldott ellentmondásosságára is.. Hivatkozott arra, hogy amíg az egybehangzó előadások szerint az elkövető kámzsát viselt, addig a mindkét kezében rádiót tartó védencén ilyen nem volt. Megválaszolatlan, hogy a mindez ideig indulatmentesen intézkedő vádlottnak mi oka lehetett egy megbilincselte ember ujját eltörni.

A védő a fellebbezése írásbeli indokolását ekként zárta: a Fővárosi Bíróság ítéletét azon kényszer hatja át, hogy a 2006. október 23. napján elkövetett rendőri atrocitások ne maradjanak megtorlatlanok. Tudomásul kell azonban venni, hogy ezekben az ügyekben a hatóságok közel négy éven keresztül csak tessék-lássék módra jártak el a tagjai által elkövetett bűncselekmények miatt. Ezért maradhatott büntetlenül a rendőri intézkedés során a börtön udvarán már súlyosan bántalmazott személyek térdepeltetése és újabb megverése Ilyen kényszer hiányában védencével szemben felmentő ítélet meghozatalának lett volna helye, mely - reményei szerint - a másodfokú eljárásban fog megszületni.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékokat feltárta és azokat logika szabályainak megfelelően értékelte. Valóban utal arra az elsőfokú ítélet, hogy az I. számú tanú szavahihetősége megkérdőjelezhető, ez azonban nem a jelen ügygel, hanem a korábban vele szemben folytatott eljárással áll kapcsolatban.

A sértett is többféle módon adta elő a történeteket, ám a mostani, utolsó vallomása a legéletszerűbb, hiszen nem láthatta, ami mögötte történik. A korábbi, és a jelen eljárásban kihallgatott II., III., és IV. számú tanúk vallomásai egységes egészet alkotnak; összességében a vádlott bűnösségének megállapítása mindezek alapján helyesen történt.

A felfüggesztett szabadságvesztés súlytalan: a tettét rendőrpáncsnokként elkövető vádlott cselekménye morálisan mélységesen elítélendő. Ezért végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

A sértett képviselője szerint az elsőfokú ítélet tényállása hibamentes, annak támadása így nem foghat helyt. A sértett nem tett eltérő vallomásokat, mert öt-hét rendőr fogta közre, így nem az általa látottakról, hanem a következtetéseiről tudott beszámolni.

Hangsúlyozta a sértetti képviselő, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást irányadónak fogadja el a másodfokú bíróság, akkor a büntetés kiszabása körében annak van jelentősége, hogy a vádlott nem egy átlagember. Ő egy rendőrtiszt, egy példa, egy minta kell, hogy legyen. Cselekménye, ezért súlyosabb megítélés alá esik. A rendőri intézkedés is már totálisan szabálytalan volt, végrehajtása brutális, azt a parancsnok, nem hogy nem fékezte meg, hanem betetőzte azzal, hogy hideg fejjel lehajolt, és a vert helyzetben lévő sértettnek eltörte az ujját. Erre figyelemmel súlyosabb büntetés kiszabását látta indokoltnak.

A védő az írásban kifejtettekkel egyezően nyilatkozott.

Előjáróban utalt arra, hogy szakmai, és nem politikai szempontok alapján kíván felszólalni, mégis szükségesnek tartotta megjegyezni, hogy csak most, öt évvel az események után kezdődnek azok az eljárások, melyek a rendőrségi felsővezetők felelősségét próbálják megvizsgálni.

A jelen ügyben sok a hamis bizonyíték, jelesül tanúvallomás és valótlan tartalmú okirat. Az I. számú tanú ugyanis kiállított egy iratot arról, hogy a kiemelt személy sértetlen volt, noha ez nem volt igaz. Ahhoz pedig, hogy ő mentesüljön a vád alól, elkövetőként egy másik személyt kellett megneveznie, vagyis a vádlottat. Azzal, hogy ezután őt a bíróság bizonyítottság hiányában felmentette, még nem vált bizonyítottá, hogy a cselekményt helyette valóban a vádlott követte volna el.

A sértett többször is megváltoztatta a vallomását, az pedig tény, hogy bárki hozzáférhetett az ujjához; ráadásul a szárcapocscsontja is eltörött, ennek elkövetőjét pedig fel sem derítették, így e cselekmény most fog elévülni.

A korábban előadottakat fenntartva védelem bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tagadta a bűnösségét. Előadta, hogy 2006-ban a felesége hatodik hónapos terhes volt, most várják a harmadik gyermekük megszületését.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül a vádhatósági jogorvoslat alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

Előre kell bocsátani, hogy valamely büntetőeljárás során a bíróság számára kizárólag a vád keretei között, azaz a megvádolt személy és a vád tárgyává tett cselekmény tekintetében van - lehet - helye vizsgálódásnak.

Éppen ennek, a Be. 2. § (3) bekezdésében megfogalmazott alapvető rendelkezésnek tett eleget az elsőfokú bíróság. Ezért teljességgel alaptalan bármely olyan védői felvetés, amely valamely készítésre, kényszerre, politikai összefüggésre próbál utalni. Különösen elfogadhatatlan a jelen ügyben az a védői hivatkozás, hogy a bűnüldöző hatóságok - így a vádlott ellen eljáró bíróság - terhére volna róható az eljárások elhúzódása, eredménytelensége. Az ügyben ugyanis a vád benyújtását követően nyolc hónapon belül elsőfokú ítélet született, melynek érdemi felülbírálatra a vádemeléstől számított nem egész másfél éven belül megtörtént.

Ugyanakkor éppen az előzőleg hivatkozott alapelvre figyelemmel szükséges az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó sorában, az 5. oldal első és negyedik bekezdésében, valamint a 10. oldal ötödik bekezdésében írt azon megállapításokat mellőzni, kirekeszteni, melyek szerint a sértettel szembeni rendőri intézkedés indokolatlan és jogszerűtlen volt. Mindez ugyanis a vád tárgyát nem képezte, a vádiratban ezzel összefüggésben semmiféle tényadat nem szerepel.

A 2006. év október hónap 23. napjának történései, annak során a rendőri intézkedések jogszerűségének vizsgálata - általánosságban, s annak részeként konkrétan a sértettel szembeni rendőri fellépés törvényessége - nem a jelen eljárás feladata, ahhoz kapcsolódó, azzal összefüggő bírói állásfoglalásnak nincs helye.

Egyébiránt is, amennyiben a vádlott intézkedésének eleve jogszerűtlen volta igazolást nyerne, nyerhetne, úgy ez a jelen ügyben vád tárgyává tett cselekmény minősítésére is kihatna. A több-évtizedes bírói gyakorlatnak megfelelően ugyanis az a vádtól eltérő - súlyosabb - minősítést, jelesül a Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés büntetnének megállapítását vonná maga után [BJD. 6016.].

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában előzőleg hivatkozott - a védelem által is kifogásolt - megállapításokat mellőzte.

Rátérve az érdemi felülbírálatra a másodfokú bíróság megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást körültekintően, valamennyi, az ügyben felmerült

bizonyítékot megvizsgálva és értékelési körbe vonva folytatta le. Mérlegelésének mikéntjéről is világosan számot adott.

Irathűen hivatkozott azokra a korábbi - sértett ellen folyt szabálysértési, illetve az I. számú tanú ellen folytatott büntetőbíróági - eljárások adataira, tényeire, melyek a jelenlegi, vagyis a vádlott elleni eljárásban jelentőséggel bírnak, értékelést igényelnek.

A Fővárosi Bíróság által mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás helyes, azonban a rendelkezésre álló iratok alapján mégis néhány- az alábbiak szerinti- kiegészítése indokolt:

- A jelenleg 40. éves, két éve nyugdíjas vádlott havi nyugdíjának nettó összege 241.000.- forint [a nyomozati iratok 233. oldalának adata];
- A vádlott és felesége 2011. év novemberére várja harmadik gyermekük megszületését [a másodfokú nyilvános ülésen a vádlott által előadottak];
- II. számú tanú 2006. év október hónap 23. napján két személlyel szemben hajtott végre rendőri intézkedést, az egyik személy a sértett volt.

Az elsőfokú ítélet tartalmaz ugyan helyes adatokat azokról a különböző eljárásokról, amelyek a jelen üggyel összefüggésben az elmúlt öt évben indultak és folytak, azonban ezek nem teljesek.

A másodfokú bíróság ezért célszerűnek tartja időrend szerint- az iratok alapján- az alábbiakat rögzíteni:

- Elsőként a sértett ellen indult rendzavarás szabálysértése miatt szabálysértési eljárás a Pesti Központi Kerületi Bíróságon. A bíróság a folytatólagos tárgyalás alapján 2007. év június hónap 8. napján meghozott és jogerőre emelkedett 12.Sze.18461/2006/13. számú végzésével az eljárást megszüntette. A döntés indoka az volt, hogy nevezett a rendzavarás szabálysértését nem követte el.
- Időközben a sértett feljelentése alapján a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1583/2006. számon 2006. év november hónap 6. napján nyomozást rendelt el hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége miatt.

A nyomozás lefolytatását követően a Budapesti Nyomozó Ügyészség ugyanezen ügyszámon 2007. év május hónap 15. napján meghozott határozatával a nyomozást részben megszüntette, mivel nem volt megállapítható azon rendőrök személye, akik a mozgó sorfalban, illetőleg a földön fekvő sértett mellett elhaladva a sértettet ütlegelték és rugdosták.

Ugyanakkor - ismét ugyanezen ügyszám alatt - 2007. év május hónap 3. napján emeltek vádat Az I. számú tanú ellen hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §] és védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (3) bekezdés 2. tétel] miatt. Mivel a földön fekvő, már megbilincselte sértett bal kezének mutató ujját szándékosan megcsavarva a III. ujj középperc törését okozta.

E vád alapján a Fővárosi Bíróság 19.B.558/2007. számon eljárva a 2007. év szeptember hónap 12. napján kihirdetett 11. sorszámú ítéletével az I. számú tanút bűnösnek mondta ki a váddal egyezően, s ezért őt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság igen részletes bizonyítást lefolytatását követően a 2008. év szeptember hónap 23. napján kelt és ugyanakkor jogerős 1.Bf.255/2007/9 számú ítéletével az elsőfokú döntést megváltoztatva az I. számú tanút az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

- Az ítéltáblai határozatban foglaltakra hivatkozással a sértettnek a képviselője útján előterjesztett újabb feljelentése alapján a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1786/2008. számon 2008. év november hónap 6. napján újabb nyomozást rendelt el az ügyben, melyet a 2009. év szeptember hónap 25. napján kelt 1. sorszámú határozatával - arra hivatkozással, hogy az elkövető kiléte nem volt megállapítható - felfüggesztett. Sértetti panasz eredményeként a nyomozás folytatását rendelték el, majd a Budapesti Nyomozó Ügyészség a 2010. év április hónap 23. napján kelt Nyom.1786/2. számú vádiratában emelt vádat immár a vádlott ellen. Ennek alapján 27. B.623/2010. számon eljárva hozta meg a Fővárosi Bíróság a jelen felülbírálat tárgyául szolgáló 9. sorszámú ítéletét.
- A teljességhez tartozik még, hogy az I. és II. számú tanúk ellen jelenleg is folyamatban van a közokirat-hamisítás büntette miatt indult nyomozás.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú ítéleti tényállás immár maradéktalanul helyes és teljes.

Az elsőfokú bíróság valamennyi érintett: a vádlott, a sértett, valamint a helyszínen jelen volt és a cselekménnyel összefüggésben nyilatkozni tudó személynek a jelen, valamint a korábbi eljárásokban megtett vallomását a tárgyalás anyagává tette, a bizonyítás körébe vonta, és elemzően értékelte. Kellően számot adott arról, hogy az egyes személyeknek, eljárási résztvevőknek az önmaguknak és egymásnak is nem egy esetben ellentmondó nyilatkozatai közül melyet és miért fogadott, illetőleg vetett el.

A bizonyítékok szabad mérlegelésének körébe tartozik, hogy adott személy vallomásának egyes részletei elvetésre, míg más részletek elfogadásra kerüljenek. Éppen ezért az I. számú tanú által a vádlott cselekményét megelőző történésekkel összefüggésben tett - nyilvánvalóan a saját védelmét szolgáló - nyilatkozatának részbeni elvetése, illetve elfogadása alappal nem panaszolható.

A másodfokú bíróság sem észlelt a sértett - különböző eljárásokban tett - előadásaiban olyan ellentmondást, amely őt szavahihetetlenné tenné. Az elsőfokú ítélet 7. oldalának negyedik bekezdésében kifejtettekkel egyetért.

Itt ésszerű arra utalni, hogy az ügy érintettjei az előzőleg hivatkozott valamennyi eljárásban - az eljárás különböző résztvevőiként,- mint eljárás alá vont személy, majd sértett, illetve gyanúsított, vádlott, tanú - kihallgatásra kerültek. Az eltérő eljárási pozíciókból adódóan, őket különféle mentességek illették, illetve kötelezettségek terheltek. Szabálysértés, bűncselekmény elkövetését soha senki nem ismerte be, terhelő nyilatkozatot is csupán az I. számú tanú tett az ellene folyó ügy másodfokú tárgyalásától kezdődően. Az ennek indokául adott magyarázatot, miszerint abban a tudatban volt, hogy ügyében legfeljebb pénzbüntetés kiszabására fog sor kerülni, melyet majd - a vádlott ígérete szerint - helyette megfizetnek, ehelyett azonban a rendőri munkájának végét jelentő büntetést szabtak ki vele szemben; a másodfokú bíróság is elfogadta.

Ugyanígy kellően számot adott a Fővárosi Bíróság arról is, hogy miért nem tekinthető az ügyet érdemben eldöntő kérdésnek az, hogy viselt-e kámzsát a vádlott, avagy sem. Egyrészt azért, mert éppen a vádlott és a IV. számú tanú egyező előadása szerint a nap folyamán a kámzsákat kölcsön adták. Másrészt, mert arról egyetlen tanú sem számolt be, hogy a sértettel szembeni intézkedés időszakában - és így ujjának eltörése pillanatában - látták volna a vádlottat kámzsa nélkül, ami így igazolhatná, hogy a kámzsás tettes nem lehetett a vádlott.

Végül az V. számú tanú akként nyilatkozott, hogy úgy látta a sértett megbilincselésének befejezése után egy harmadik személy odalépett a még fekvő sértetthez és valamit matatott. Állította, neki úgy tűnt, hogy ellenőrzi a bilincselést [a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.255/2007/8. számú tárgyalási jegyzőkönyve 9. oldalának utolsó bekezdése]. Márpedig egy parancs végrehajtását ellenőrizni nyilvánvalóan az azt kiadó parancsnok, jelesül a vádlott volt jogosult.

Összességében a másodfokú bíróság sem látott okot a bizonyítékok eltérő végeredményre vezető értékelésére. Arra is tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállása mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól. Így nem volt törvényes lehetősége, hogy a bizonyítékokat eltérően értékelje.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés nemének és mértékének meghatározása során is körültekintően járt el az elsőfokú bíróság; a vádlott terhére és javára szóló körülmények felhívása döntően helyes.

Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények közül a hasonló cselekmények elszaporodottságára való utalást. Egyrészt a vádbeli nap is-az eseményeket tekintve- egyedi volt, másrészt egyáltalán nem mondható ugyanis mindennaposnak az állampolgárok ilyen bántalmazása. Az előbb említettek alapján az intézkedésének eleve jogszerűtlen volta ugyancsak nem értékelhető a vádlott terhére.

Az elévüléshez közelítő időmúlás kétségtelenül megállapítható, amely azonban annak tudható be, hogy az eljárás éveken keresztül más személy ellen folyt. Ténylegesen a vádlott javára szól a kifogás alá nem eső eddigi életútja, valamint az, hogy a közeljövőtől várhatóan három kiskorú gyermek eltartásáról fog gondoskodni.

Összességében a halmazati büntetésre irányadó törvényi büntetési tételkeretet - 1 évtől 7 évig terjedhető tartam - figyelembe véve az elsőfokú bíróság által kiszabott 1 év 8 hónap szabadságvesztés megfelelően arányos, súlyosítására, enyhítésére a másodfokú bíróság okot nem talált.

Annak eldöntésénél, hogy e büntetés a célját annak végrehajtása nélkül is eléri, avagy sem, - azaz a végrehajtás felfüggesztése indokolható-e, a másodfokú bíróság az alábbiakra volt tekintettel.

Egyrészt a Fővárosi Ítéltábla által a 2006. évi októberi történések kapcsán indult ügyekben eddig követett gyakorlat szerint, amennyiben kizárólag a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége volt róható az elkövetők terhére, úgy velük szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazására került sor[3.Bf.37/2010/11. számú másodfokú ítélet]. Ugyancsak felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki a másodfokú bíróság azon rendőrelkövetőkkel szemben, akik pszichikai bűnsegélyt nyújtva, illetve bűnpártolást megvalósítva nem tettesei, hanem csupán részesei voltak rendőrtársaik azon cselekményének, melynek során azok súlyos testi sértést okozva bántalmazták a sértettet [3.Bf.95/2010/7. számú másodfokú ítélet].

Ugyanakkor egy másik számon folyt ügyben a bántalmazás során a sértett ágyéki csigolyáját eltörő rendőr-vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki a másodfokú bíróság másik tanácsa[Fővárosi Ítéltábla 3.Bf. 161/2008.]. A jelen ügyben a vádlott - minősített - súlyos testi sértést követett el, ami a büntetés felfüggesztésének mellőzése irányába mutat.

Másrészt a vádlott kezdetektől részese volt az előzőleg részletezett eljárásoknak: a szabálysértési eljárásban és az I. számú tanú ellen folyt ügyben többször is tanúként hallgatták ki. Az őt megillető mentességi joggal egy esetben sem élt.

Természetesen koránt sem az nehezményezhető, hogy önmagát nem vádolta, az azonban annál inkább, hogy szolgálati előjáróként éveken át nem csupán szemlélője, de tevékenyen részese is volt annak, hogy helyette a beosztottja áll ártatlanul vádlottként eljárás alatt a sajtó nyilvánosságára számot tartó büntető ügyben.

Amint arra a Fellebbviteli Főügyészség helyesen hivatkozott a vádlottnak a vád tárgyát képező bűncselekménye - a sértett ujjának a tényállás szerinti körülmények között történő eltörése - morálisan elítélendő, és alkalmas volt a rendőrségbe vetett közbizalom megingatására.

De ugyanígy morálisan elítélendő, hogy - az elsőfokú ítéletben írtak szerint is - nem hivatalosan, a szóbeszéd szintjén tudott volt a rendőri állomány előtt, hogy nem az I. számú tanú a cselekmény elkövetője. Sőt egyesek a vádlott parancsnok

érintettségéről is hallottak. Ez pedig a rendőrség tagjainak körében volt alkalmas az egymás iránti bizalom és erkölcsi tartás bomlasztására.

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 3. számú mellékletében foglaltak szerint a rendőrség hivatásos állományú tagjának esküszövegében egyebek mellett az is szerepel, hogy: „A rendet és fegyelmet minden törvényes eszközzel fenntartom. Alárendeltjeimről a legjobb tudásom szerint gondoskodom, őket öntudatos hazafiakká, a népek kölcsönös tiszteletére nevelem”; „Esküszöm, hogy előljáróimat, munkatársaimat megvédem.”

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 3/1995.(III. 1.) BM rendeletnek a 2005. év november hónap 1. napjától 2007. év december hónap 31. napjáig - tehát az elkövetéskor is - hatályban volt 94. §-a határozza meg az előljáró és a feljebbvaló kötelességeit. Az (1) bekezdés e) pontja szerint „az előljáró személyes helytállásával példát mutat a szolgálat ellátásában, a szakmai ismeretek elsajátításában, a fegyelmezett magatartásban, valamint az erkölcs normáinak betartásában”. Ugyanezen bekezdés f) pontja pedig úgy szól, hogy az előljáró „védi alárendeltjei jogait és jogos érdekeit” [Megjegyzendő, hogy 2008. I. 1-jétől kezdődően a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról a 62/2007.(XII.23.) IRM rendelet szól, amelynek 101. § (1) bekezdés f) és g) pontja a korábbival szó szerint azonos normaszöveget tartalmaz].

A vádlottnak az eljárás során tanúsított magatartása a fentiekkel mindenben ellentétes, a kérdéses jogszabályi hivatkozások fényében teljességgel elfogadhatatlan.

Nincs semmi alapja ezek után bármely olyan következtetésnek, hogy a most jogerőre emelkedő büntetés a célját annak végrehajtása nélkül is elérné.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a börtönbüntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével kapcsolatos első bírói rendelkezést mellőzte.

A vádlott méltatlanná vált a közügyekben való részvételre, ezért őt - az alkalmazandó jogszabályhelyek, azaz - a Btk. 53. § - 55. §-ainak megfelelően eltiltotta. Ebből következően viszont a vádlott lefokozása immár szükségtelen, a katonai mellékbüntetés alkalmazását a másodfokú bíróság mellőzte.

Az elsőfokú bíróság az eljárás jelen, a vádlott ellen folyó szakaszásban vonta bizonyítékként értékelési körbe a sértett sérülései kapcsán szükségessé vált igazságügyi orvos-szakértői véleményt. Nincs olyan ok, ami indokolná, hogy az orvos-szakértő eljárásával felmerült költséget ne a vádlott viselné. A másodfokú bíróság ezért a Nyom.1538/2006. nyomozati irat 3. oldalán található költségjegyzék 1-3 tétele alatt szereplő összesen 74.566.- forint szakértői díj megfizetésére is kötelezte a vádlottat.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem a törvényben foglaltak szerint nevezte meg a hivatali bűncselekményt, így a szükséges pontosítást megtette.

A Fővárosi Bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, egyebekben a helybenhagyása a Be. 71. § (1) bekezdésén alapul. A másodfokú ítélet elleni további fellebbezés lehetőségét a Be. 386.§ (1) bekezdésében írtak hiánya zárja ki.

Budapest, 2011. év szeptember hónap 29. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 27.B.623/2010/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.70/2011/6. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a vádlott tekintetében 2011. év szeptember hónap 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év szeptember hónap 29. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
a tanács elnöke